

HAYATIN GERÇEK AMACI

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi rabbil alemin hamden ke-siran tayyiben mübareken fih ala külli halin ve fi külli hin. Vesselatu vesselamu ala sey-yidina ve senedine ve tacı-ruusina muham-medini'l-mustafa ve alâ alihi ve sahibihî ve men tebihu bi-ihsanin ila yevmiddin.

Emma badü fe-kale Rasulullahi sallallahu aleyhi ve sellem.

الدُّنْيَا لَا يَنْبَغِي لِمُحَمَّدٍ وَلَا لِآلِ مُحَمَّدٍ.

ed-Dünya lâ yenbeğî li-muhammedin ve lâ li-âli muhammedin.¹

Hazreti Aişe-i Sıddıka validemizden rivayet olunmuş ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuş:

---

¹ Ramuz, 2485.

a. Dünya Peygamberimize Ve Ehl-i Beytine Gerekmez

ed-Dünya lâ yenbeğî li-muhammedin.
“Dünya Muhammed'e gerekmez.” *Ve lâ li-âli muhammedin.* “Muhammed'in âline de gerekmez.”

Yenbeğî, “gerekli olmaktır, yaramak, uygun olmak” manalarının da bir kelime, gelen bir fiil.

Dünya yaşadığımız hayatın ismidir. Dünya yerkürenin adı değildir. Dünya deyince, Kur'ân-ı Kerîm'de ve hadîs-i şerifte, dünya denildiği zaman kastedilen *el-hayât-ü'd-dünyâ*dır. *el-Hayat* kelimesi bazen atlanıyor, kısaltılıyor ama tabir oradan gelmedir. *el-Hayât-ü'd-dünyâ* şimdiki hayat demek. Şu bizim yaşadığımız hayat *el-hayât-ü'd-dünyâ*dır, bir de *el-hayât-ü'l-âhirah* vardır. O da insanlar öldükten sonra, gömüldükten sonra, kıyamet koptuktan sonra *ba's-ü ba'de'l-mevt* olduktan sonra başlayacak olan öteki hayattır.

Ona âhiret diyoruz, bu hayata da dünya diyoruz. Oradaki yer bir eve benzetildiği için

ed-dâru'l-âhirah denmiş yani sanki bir eve benzetiliyor. Şimdi biz bir evdeymişiz gibi, öldükten sonra da bir başka eve göçecekmişiz gibi, öteki hayatın olduğu yere *ed-dâru'l-âhirah* deniliyor, buraya da *ed-dâru'd-dünyâ* deniliyor. İster *dâr* kelimesinin sıfatı olsun ister *hayât* kelimesinin sıfatı olsun, dünya kelimesi sıfattır; şimdiki demek, şu anda içinde bulunduğumuz hayat demek.

Şu anda içinde bulunduğumuz hayat, yaşam eğer eve benzetiliyorsa bu ev, bu yurt, burası dünyadır. Ama dünya 180 doğu 180 batı meridyeni, 90 kuzey 90 güney paraleli olan yerküre demek değildir. Maksat yeryüzü değildir. Çünkü onun Arapça'da ayrı adı vardır onun adı *arddır*: *Elif, ra, dad*. İngilizce'deki "Earth" dediğimiz, aynı kökten geliyor. *Semavât-i ve'l-ard*. *Ard* dediğimiz o.

Dünya dediğimiz şu anda yaşadığımız hayat. Müslümana bu mânayı iyi anlamak gerekir. Bu mânayı anlamayan yanlış iş yapar ve yanlış değerlendirme yapar ve hayatını da yanlış düzenler.

Peygamber Efendimiz kendisinin ismini zikrederek “Muhammed’e bu dünya gerekmez.” diyor.

Yani bu yaşam ana amaç değildir demek. Muhammed’in umrunda değildir demek, Muhammed aldırılmaz, buna önem vermez demek.

b. Peygamberimizin Âli Nedir?

“Muhammed’in âline de...”

Peygamber Efendimiz’in âli nedir?

Çoluk çocuğu aslında, ailesi demek ama Peygamber Efendimize tâbi olan iyi müslümanların hepsi bir bakıma Peygamber Efendimizin âli sıfatına girerler. Onun için *Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli Muhammedin* dediğimiz zaman bütün müslümanlara dua etmiş oluruz.

Çünkü bir insan imandan çıktı mı aile bağı da kopuyor. Mesela Nuh *aleyhisselam*’ın oğlu babasına itaat etmedi, iman etmedi. “İstemem, gemine gelmem senin, çıkarım bir tepeye, tufandan kurtulurum.” dedi, asî oldu. Allah;

إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ

Innehû leyse min ehlike²

“Sen onun için dua edip durma. Bu benim oğlumdur deyip durma, o senin ailenden değildir.” buyurdu.

Kâfir olduğundan kesip atıyor Cenâb-ı Hak, *âl* kabul etmiyor.

O bakımdan dar anlamıyla *âl* kelimesi Peygamber Efendimiz’in ailesi, fertleridir ama onlar Peygamber Efendimiz’den biraz sonra vadesi yetince âhirete göçtüler.

Yani hâlâ dua edip durduğumuz Peygamberimiz’in *âli* nedir?

آلُ مُحَمَّدٍ كُلُّ تَقِيٍّ

Âlu [Muhammedin] küllü takiyyin³ sözü ile belirtilen, “Her müttakî insan benim âlimden âl-i Muhammed'den sayılır.” sözüyle geniş anlamıyla bir tâbir olmuş oluyor. Namazda *Allahümme salli, Allahümme bârikte*

---

² 11/Hûd, 46.

³ Ramuz, 17.

okuduğumuz bu geniş anlamıyla oluyor. Peygamber Efendimiz'e inanıp onu sevip ona tâbi olan herkes geniş anlamda âli oluyor. *Allahümme salli alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âli Muhammedin* dediğimiz zaman geniş anlamıyla bütün iyi müslümanlara da dua etmiş oluyoruz.

Âl kelimesini niye açıklıyoruz?

Çünkü Peygamber Efendimiz, “Muhammed'e de Muhammed'in âline de bu dünya gerekmez.” diyor.

Hiz. Aişe anamız da Peygamber Efendimiz'in âlindendi. Hem ailesinin ferdi idi dar anlamıyla âlindedi, hem de bir iyi müslüman anlamında annemiz idi, mü'minlerin annesiydi. Müslüman bir hanımefendi idi. O bakımdan geniş anlamı ile âl kelimesinin içine giriyor. O rivayet etmiş ki:

“Muhammed'e ve âline bu dünya gerekmez.”

Yani, “Bu dünya benim asıl amacım değil. Dünya hayatını hayat etmek, bu hayatta keyif sürmek benim amacım, işim değildir.” gibi bir anlam taşıyor.

Peygamber Efendimiz hayatı boyunca da hiç bu hayatın konforuna, refahına arzu duymamıştır.

Acaba eline geçmediğinden mi?

Hayır. Peygamber Efendimiz'in eline şöyle örtü yayıldığı zaman, üstüne yığıldığı zaman tepe olacak kadar çok altın servet, malî imkan geçmiştir ama kendisi istememiştir.

Bir bariz açık seçik misal: Bir keresinde Peygamber Efendimiz'e güzel bir yatak getirildiler. Baktılar ki hurma lifi doldurulmuş sert bir yatakta yatıyor. Müslüman kadıncağının birisi güzel bir döşek yaptı. Artık herhalde deve yünü ile mi doldurdu koyun yünü ile mi güzel bir döşek yaptı, Peygamber Efendimiz'e hediye getirdi;

Buyursun Peygamber Efendimiz bunda yatsın, dedi.

Peygamber Efendimiz o gece o döşekte yattı, çok rahattı. Nerede hurma lifleri ile dolu olan sert katı döşek, nerede yün ile döşeli dolu yumuşacık sıcacık sağlıklı sıhhatli güzel döşek.

Orada yattı. Geceleyin o kadar rahat uyudu ki Peygamber Efendimiz, kim bilir gündüz nasıl yorulmuştu, kim bilir ne sıkıntıları vardı. O kadar rahat uyudu ki teheccüde kalkamadı. Yatağı çok rahat geldiğinden gece uykusunu bölüp de abdest alıp gece namazı kılmaya kalkamadı. Ertesi gün;

“Alın bu yatağa götürün. Bu yatak bana gece namazımı kılmamı engelledi.” dedi.

Dikkat ederseniz kendisi elinde olan imkanı istemiyor yani olmadığından değil, eline para geçmediğinden değil.

Bugünkü hükümdarlar *beytü'l-mâl-i müs-limîn*in yani ülke hazinesinin üstüne ellerini koyuyorlar, ceplerini onunla dolduruyorlar. Kendi ülkelerinde birçok insan fakirlikten kıvranırken kendileri uçaklarının yüz numarasının kapı tokmağını altından yaptırıyor. Bunlar mübalağalı bir söz değil, hakikaten bunun böyle olduğunu gazetelerde okuduğumuz için söylüyoruz.

Bir heyet halinde Avrupa'ya gezmeye geliyorlar. Bir lüks otelin büyük bir kısmını asansörleri ile beraber tamamen tutuyorlar.

Gecesi bilmem 30.000 dolar. Bir şarkıcı kadın çağırıyorlar, bir gece geliyor onlara bir şarkı söylüyor, gidiyor. Bilmem kaç bin dolar. Rakamı unuttum, onu iyi hatırımda tutamamışım. İspanya'da olan bir şeylerin hatırımda kalan rakamları bunlar. Efsane değil, iftira değil; gerçek böyle.

Ama Peygamber Efendimiz önüne hazineler, ganimetler geldiği zaman, Peygamber Efendimiz onları hemen dağıtırdı. Sabaha geleni gecelettirmezdi, ertesi güne bırakmazdı. Akşama geleni sabaha çıkarttırmazdı hemen dağıtırdı. Hemen herkese dağıtırdı, buyrun buyrun, buyrun buyrun... verirdi biterdi. Gece hepsinin yanında kalmasını istemezdi. Eğer hepsinden bir pay ayırsa gene kenarda muazzam bir servet birikirdi. Gene onu peygamber gibi kullanırdı, hayra kullanırdı ama hiç ayırmamıştır.

Hz. Ömer, Peygamber Efendimiz'in mübârek sahabisi, ikinci halife. Bizans ve Sasânî topraklarında fütuhat onun zamanında başladı. Hz. Ömer zamanında Diyarbakır'a kadar, bizim Doğu Anadolu'ya kadar geldiler. Bizim Doğu Anadolu'daki kardeşlerimizin çoğu

o mücahitlerin çocuklarıdır. Kendileri farkında değildir işin. Ama tâ o zamandan oralarda Adıyaman'da, Diyarbakır'da vesairede hep sahabe kabirleri vardır. Hz Ömer zamanında fethedilmiştir.

Komik ve çok önemli bir olay okudum bir kitapta. İslam orduları Sâsâni topraklarında, İran topraklarında İran'da bir zafer kazanıyorlar. Ganimet kazanılıyor. Ganimetten komutan, halifedir diye Hz Ömer'e pay ayırıyor. Hz Ömer'e iki kimseyle ta İran'dan ganimeti gönderiyor. Bu iki kişi çölleri geçerek, diyarları geçerek Hz. Ömer Efendimiz'in yanına geliyorlar:

- Efendim biz İran'dan geldik.
- Hoş geldiniz.
- Zafer kazandık.
- Eh Allah mübarek etsin.
- Komutanım size selam ediyor.
- Ve aleykümselam.

Tahminen yani cevaplar böyle değil ben kendim anlaşılısın diye söylüyorum. Kim bilir ne dedi.

-“Bu da ganimetten sizin hisseniz.” diyorlar.

-Ne!

-Ganimetten sizin hisseniz.

Sopa mı geçiriyor eline kılıcını mı çekiyor, kılıcının tersi ile mi, başlıyor gelenleri dövmeye. Başlıyor herhalde dövmeye, “Derhal toplayın bunları, derhal götürün!” diyor. Hem dövüyor hem de getirdiklerini geri götürmelerini söylüyor. “Eğer mücahitler dağıldı ise, -mücahitlere dağıtılmasını istiyor- onlara yetişemezseniz benden çekeceğiniz var. Çabuk yetiştirin!” diyor.

Bu dayak yiyenler sağını solunu ovuşturarak halifeye pay diye getirdiklerini geri götürüyorlar.

Neden?

Çünkü kendisinin hakkı olmadığını düşünüyor. “Ben devletin başkanayım savaşa katılmasam da benim biraz hakkım var.” diyor. Kendi işini yapacağı zaman kendimi mumunu yakıyor; devletin işini yapacağı zaman devletin mumunu yakıyor. Devletin mumuyla

“Ben nasıl olsa halifeyim.” diye aydınlanmıyor. Sarayları yok, şimdiki gördüğümüz çarpık manzaraların hiçbirisi yok. Bunları kimse de dile getiremiyor. Çünkü başına bir hal gelir diye, doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlar diye korkuyor.

c. Peygamberimizin Mütevazi Yaşamı

Peygamber Efendimiz de eline her türlü imkan geçtiği halde [mütevazi yaşamıştır]; derya gibi cömertliğinden, yağmur bulutu gibi cömertliğinden herkese verirdi. Yanında bir şey varsa depoya bile indirmiyor hemen dağıtırdı biterdi, dağıtırdı biterdi. Tabii bunun hayrının bereketinin haddi hesabı olmaz.

Bir keresinde Peygamber Efendimiz’e bir kabileden bir şahıs geldi ve Peygamber Efendimiz’e gelirken yolda zekat koyunlarını yani zekattan toplanmış getirilmiş koyunları gördü orda. Şöyle bir baktı besili hayvanlar, güzel hayvanlar. Çöl adamı hayvandan anlayan kimse. Dedi ki;

“Ne güzel sürü yâ Resûlallah. Ne kadar besili. Ne kadar güzelmiş.”

Peygamber Efendimiz de;

“Çok mu beğendin?” dedi.

Çok beğendim.

“Al hepsi senin olsun. Hepsini sana veriyorum.” dedi.

Şaşırdı şahıs;

“Hepsini mi yâ Resûlallah?”

Evet hepsini veriyorum.

“Hepsini mi?”

Hepsini.

Aldı hepsini. Tabii bunlar yiyecek bulamayıp çekirge yiyen insanlar, çölde kertenkele yakaladıkları zaman onu yiyen insanlar. Bolluk yok, bakkal yok, kasap yok. Hayvanları varsa sütleri varsa süt sağıp süt içerler, keserlerse et yerler. Bulurlarsa ot yerler, ot da yok.

Bir sürüyü götürdü kabilesine. Sabahleyin böyle kendi başına çıkmış bir insanın akşamleyin kabileye kocaman bir sürü ile gelmesi üzerine kabile ahalisi başına toplandı.

“Bunları nereden, nasıl elde ettin, ne yaptın yahu?” filan diye hep sordular.

Dedi ki;

“Bunları Muhammed verdi bana.”

Sallallahu aleyhi ve sellem.

“O fakirlikten korkmayan bir insanın verişiiyle veriyor.” dedi.

Çünkü fakirlikten korkan bir insan hesap yapar. Fakir kalırım, bana kalmaz diye çıkar-tır bir tanesini verir bedeviye. Peygamber Efendimiz sürüyü verdi. Sürüyü verdi tabii ertesi gün bütün kabile müslüman oldu geldi.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hem serveti dağıtıyor, yoksulları sevindiriyor hem İslâm'a ısındırıyor, İslam'ı yayıyor. Dünya gözünde olmadığı için kendisine bir şey biriktirmiyor. Olmadığından değil, gelmediğinden değil; geleni de âhiretine biraz engel oluyorsa gönderiyor. “Bu yatak benim gece namazı kılmama engel oldu.” diye gönderiyor. Halbuki biz konfor peşindeyiz. Türlü türlü konfor peşindeyiz.

Allah bizleri affetsin. Engin rahmetinden bizi de faydalandırmasını candan dileriz. Affetmesini dileriz.

d. Gerçek Müslümanlıktan Uzağız

Biz gerçek müslümanlıktan, hakiki müslümanlardan çok değişik fikirlere sahip müslümanlarız. Bunu anlayalım! Biz gerçek müslümanlar değiliz. Yani yirminci yüzyılın insanları olarak bilinen çeşitli başka fikirleri almış, başka zevkleri benimsemiş, başka ülküleri kafasına koymuş, başka amaçların peşinde koşan başka insanlarız biz ama İslam'ı seviyoruz. *Lâ ilâhe illallah* demişiz, Allah'ın dediğine inanmışız, Peygamber Efendimiz'in peygamberliğini de kabul etmişiz. Bunda tereddüt etmiyorum. Yani hepimizin imanı tamam ama İslâm'ı anlayışı ve dünyaya bakışı, bu hayata bakışı ve âhirete hazırlanışı bakımından biz gerçek müslümanlardan çok farklıyız. Bunu bilelim! Hangi noktada olduğumuzu bilelim. Denizin ortasında mıyız, akıntının içinde miyiz, uçurumun kenarında mıyız, şelaleye doğru mu akıp gidiyoruz, kayalara mı

çarpacağız bunu bilelim de tedbirimizi alalım diye söylüyorum.

Ne biz ne ailelerimiz ne çevremiz yani şu koca yeryüzünde İslam'a uygun bir muhiti Arabistan'a gittiğiniz zaman bile bulamıyorsunuz! Utanarak söylüyorum, üzülererek söylüyorum Arabistan'da bile yok. Hakiki İslâmî ortamı, zihniyeti, davranışı, ahlâkı göremiyorsunuz. Orada da dünya sevgisi, orada da dünya şatafatı, orada da dünyevî insanların ehl-i dünyanın kötü ahlâkını görüyorsunuz. Her şeyde belli oluyor. Her an burun buruna geliyorsunuz tiksiniyorsunuz, iğreniyorsunuz.

Her yer! Ne yapacağız bilmiyorum. Nasıl yapacağız onu da bilmiyorum!

Yapabilir miyiz, tek başımıza mı yaparız yoksa toplu olarak birbirimize yardımcı olarak başarabilir miyiz, başaramaz mıyız?

Böyle pis pasaklı yaşayıp yaşayıp suçlu günahlı ölüp gider miyiz?

Temizlenebilir miyiz, Allah bizi temizler mi, temizlemez mi?

Bizim gerçek İslâm'a göre oturup ağla-
mamız lazım.

Bu hadisi rivayet eden Hz. Aişe-i Sıddıka
annemiz, Peygamber Efendimiz'in genç zev-
cesi, yanına gelen hurmaları, yiyecekleri ca-
riyesi vasıtası ile "Al bundan bir tabak falan-
caya götür, al bundan bir torba filanca aileye
götür." Dağıttı, dağıttı, dağıttı, dağıttı...
Akşama kadar cariyesini fakir bildiği insanlara
gönderdi, dağıttı.

Akşamleyin ezan okununca orucunu aa-
caklar, cariyeye bir su getirdi ortaya. Yani oru-
cu açacak doğru düzgün bir Şey getirmedi;

"Bu kadar, bu var ey Müminlerin Annesi,
başka yok!" dedi.

"Başka yok mu?" dedi.

"Yok." dedi.

"Sen herkese dağıttırdın, ben de dağıt-
tım. Syleseydin sana da bırakırdım yani ak-
Őama da bırakırdım." dedi.

Ama kendisine hiçbir Şey bırakmamıŐ. Oruçlu da oldukları halde akŐam çok fakirha-
ne bir Şekilde iftarda oruçlarını açtılar.

“Hatırlatsaydın biraz da bırakırdım eve. Hatırıma gelmedi.” dedi.

Kendisini düşünmüyor yani biriktirmiyor, kendisini düşünmüyor. Biz bu güzel ahlakı çok önceden ümmet olarak kaybetmişiz. Çok önceden kaybetmişiz, yardımlaşma şuuru kalmamış.

Mesela aklıma gelen çeşitli olayları nakletmek istiyorum. Hz. Ömer halife olduğu zaman kendisine çeşitli yemekler getirilmek istenince; halife idi getirebilirlerdi, şöyle bir yeşil ışık yaksaydı getirebilirlerdi; katı, haşin yemekler yiyordu, fazlasını getirtmiyordu, engelliyordu. Kendi çocukları “bu kadar yapma” diye babasına söylüyorlardı. Ama Peygamber Efendimiz’in zamanında *sallallahu aleyhi ve sellem*’den gördüğü mütevazi hayatı sürdürdüler. Vali oldukları zaman, halife oldukları zaman, zengin oldukları zaman o hayatı sürdürdüler. Bu dünya hayatına, bu dünya hayatının keyfine, zevkine, rahatına bilerek ellerinde imkan olduğu halde uzak durdular. Nefislerimiz kabarıp kuvvetlenir diye o tarafa yönelmediler. Var güçleriyle Allah’ın rızasını kazanmaya yöneldiler.

Durum bu, birinci hadîs-i şerîf bu.

İkinci hadîs-i şerîf Abdullah b. Mesud rivayet etmiş. Bu da ashabın hakikilerindendir, bilginlerindendir. Kur'ân-ı Kerîm hakkındaki malumatının derinliği ile şöhret kazanmış olan bir mühim sahibidir Abdullah b. Mesud. Aişe validemizden de gelmiş rivayet. Ahmet b. Hanbel de Aişe Validemizden geleni rivayet etmiş. [Yukarıdaki hadis gibi] bu da Aişe validemizden.

e. Dünya Ahiretten Nasibi Olmayanların Yurdudur

Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuş:

الدُّنْيَا دَارٌ مِّنْ لَا دَارَ لَهُ، وَمَالٌ مِّنْ لَا مَالَ لَهُ، وَلَهَا
يَجْمَعُ مَن لَّا عَقْلَ لَهُ.

*ed-Dünyâ dâru men lâ dâre lehû ve mâlü men lâ mâle lehû ve lehâ yecma'u men lâ akla lehû.*⁴

Buyurmuş ki:

---

⁴ Ramuz, 2479.

Ve lehâ yecma'u men lâ akla lehû.

“Dünya evsiz olanların evidir.”

Evsiz olanların evidir demek yani âhîret evinde cennette yeri olmayanların yeridir demek.

Peygamber Efendimiz dünyaya benim dememiş gerekmez demiş çünkü cennette en yüksek makam onun. Cennette yeri olmayanın yeri dünya, yersiz yeri, evsizin evi.

Ve mâlü men lâ mâle lehû. “Ve malı olmayanın malıdır dünya.”

Yani âhîret sermayesi olmayan sevabı olmayanıdır demek olsa gerek.

Ve lehâ yecma'u men lâ akla lehû. “Bu dünyanın servetlerini menfaatlerini toplarlar.”

Kimler?

Men lâ akla lehû. “Aklı olmayanlar.”

Yani İslamî şuuru olmayanlar. Âhîretten nasibi olmayanların da evidir, âhîret sevabı elinde sermayesi olmayanların malıdır dünya. Ve işte bu dünyalığa aklı olmayanlar [meyleder.]

Aklı olanlar ne yapar?

Yani İslam mantığı, Peygamber Efendimiz'in bize işaret ettiği gerçek mantık ne?

Aklı olanlar âhireti düşünür, âhireti kazanmaya, âhired evi yapmaya çalışır, âhired malı sermayesi toplamaya çalışır.

Eski hükümdarlardan veya zenginlerden, emirlerden, varlıklılarından birisi bir güzel konak yaptırmış da sonra evliyaullah, mübarek sofilerden, dervişlerden bir tanesini, alimlerden mübarek bir zatı çağırılmış;

“Bak hocam! Efendim, üstazım! İşte bir güzel ev yaptırdım, gel gör.” gibilerinden.

Ondan sonra gezdirmiş işte burası alt kat, işte burası üst kat, işte burası balkon, işte burası şudur, işte burası budur; kasr yaptırmış yani köşk yaptırmış. Ondan sonra;

“Nasıl buldun?” demiş.

Uzun bir nasihati var da hepsi hatırımda kalmadı. Diyor ki;

“A mübarek bu evi yapacağına âhiredte bir ev yapsaydın ya kendine.”

Âhiret evin var mı?

Âhiretteki ev nasıl yapılır, insan âhirette, cennette bir ev sahibi nasıl olur?

Tabii hepimizin hemen hatrına gelen şekli, iyi müslüman olunca Allahu Teâlâ hazretleri cennetine sokacak ve cennette köşke-ri Allahu Teâlâ hazretleri verecek.

Ama daha başka özel söyleşilerden, hadislerden hatırımızda olan neler var yani böyle âhirette ev sahibi olmanın yolu ne?

Tapu sahibi olmanın, emlak sahibi olmanın yolu ne?

Bir;

“Kim Allah rızası için bir mescit bina ederse Allah da ona âhirette bir köşk bina eder.”

O zaman Allah hepimize bu dünyada bir tane mescit yapmak nasip etsin de şöyle bir köşke sahip olalım.

Kendi paramızla, öz paramızla kendi emeğimizle helalinden kazandığımız paralarla Allah birer mescit yapmak nasip etsin.

Öyle bir ev sahibi olabiliriz. Yolları arıyoruz ya. Nasıl bir mülk sahibi olacağız orada, nasıl bir köşk sahibi olacağız diye çare arıyoruz ya; bir çare bu.

Sahabe-i kirâmlar sormuşlar:

“Yâ Resûlallah! Herkes mescit yapacak paraya sahip değil. Yolların kenarlarında böyle direklerle yapılmış çardak namazgâhlar da bu sevabı kazandırır mı?”

Peygamber Efendimiz;

“Kazandırır.” buyurmuş.

O zaman memleketimizde tarlamızı yolun kenarındaysa oraya bir çardak yaptıralım; “Burası namazgahtır” diyelim, oradan da kazanırız. Cennet yolu üzerinde yürürüz. Tarlan varsa yap bir tane çardak, “Burası namazgahtır.” de. Nereden getirirsen su da getir oraya, al sana bir imkan mesela.

Ya da Bosna'da, Bulgaristan'da, tahrip olmuş İslam diyarlarında, Orta Asya'da veya Anadolu'nun yersiz yurtsuz yerlerinde bir yerde böyle bir şey yapmaya gayret edelim.

Cami yapmak aklımızda olsun. Hepimiz bir cami yapalım. Büyük olmak şartı yok, süslü olmak şartı da yok. Süslü şatafatlı olması şartı yok. Zaten âhir zamanın kıyametin alametleri mescitlerin süslenmesi. Mescit sade olacak. Peygamber Efendimiz'in mescidi hurma direkleri ile çatısı tutturulan, hurma dalları ile gölgelendirilen, altında halı bile olmayan kumdan bir mekan idi. Şatafat şartı yok. Onun için hepimiz bir mescit yapabiliriz evelallah. Azmedersek, niyet edersek yaparız. Zor değil, inşallah yaparız.

İkinci bir çare;

Peygamber Efendimiz'in söylediğini kısaca söyleyeyim. Ama kısaca da söyleyince filmin sonunu söyleyince heyecanı kalmadığı gibi olur. Yani romanın en sonunu okursan başındaki heyecan, aradaki heyecan kalmaz. Onun için söylemeyeyim en iyisi.

Hadîsi şerîfte Peygamber Efendimiz bildiriyor ki: Bir adam âhirette mizanın başına gelecekmiş. Sevapları günahları tartılacakmış. Eyvah! Tartıldı ölçüldü, düşüyor böyle. Birazcık sevabı fazla. Çok az ama, azıcık bir

fazla. Heyecan dorukta, güp güp güp yüreği atıyor. Azıcık sevabı fazla ama bir adam gelecekmiş, diyecekmiş ki:

“Yâ Rabbi benim bu adam da hakkım var. Dünyada bana haksızlık etmişti, hakkımı isterim.”

Allahu Teâlâ hazretleri;

“Ver bu arkadaşına dünyada aldığın hakkını.” diyecekmiş.

Sermayenin hepsi bitti azıcık bir şeyi var. Gelene gidene vere vere hak sahiplerine bir şey kalmadı elinde. Sınırdaki yani terazi böyle çok kritik noktada;

“Verecek bir şeyim yok ya Rabbi!”

Diyecekmiş ki:

“Bu kardeşinin sana verecek bir karşılığı yokmuş.”

Diyecekmiş ki o zaman:

“O zaman benim günahlarımdan yüklen-
sin, bana vereceği sevap kadar benim günahımdan alsınlar onun terazisine koysunlar.
Ben günahlardan kurtulayım.”

Çünkü orada herkes ne yapacak?

Nefsî nefsî diyecek.

Nefsî nefsî ne demek?

“Benim kendi başımın telaşı, benim kendim kendim” demek.

Annesini düşünecek mi?

Hayır.

Babasını?

Hayır.

Karısını, kocasını?

Hayır.

Evladını düşünecek mi?

Hayır.

Bütün bu akrabalık bağları ölümle beraber silinecek, sadece ne kalacak?

f. Mahşer Günü Neseb Bağları Kalmayacak

Âhiret kardeşliği. Mütteki insanların bu dünyadaki menfaate dayanmayan Allah rızası için olan kardeşliği kalacak. Hepsi gidecek, akrabalık bağları gidecek.

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ

*Fe-izâ nufiha fi's-sûri fe-lâ ensâbe bey-nehüm.*⁵

İnsanların arasında nesep bağları hiç kalmayacak: Annelik, evlatlık, kardeşlik, karılık kocalık, dayılık amcalık vesaire, hepsi gidecek; sadece âhîret kardeşliği, âhîret için birbirleriyle kardeş olmuş, *hasbetenlillah*, sadece Allah rızası için birbirlerini sevmiş insanların muhabbeti kalacak.

“Alsın benim günahımı ben hafifleyeyim.” diyecekmiş.

Ona günahını yükledikleri zaman terazi zaten orta noktadaydı, günah tarafı bastırarak. Günah tarafı fazla geldiğinden cehenneme gidecek. Yani o hakkını isteyince bu adam cehenneme gidiyor.

---

⁵ 23/Mü'minûn, 101. “Sûr'a (İsrafîl) tarafından üfürüldüğü zaman, artık o gün aralarındaki soy sop bağları kalmayacak ve birbirlerini de soramayacaklardır.”

g. İnsanlara karşı Affedici Olmanın Ahiretteki Karşılığı

Cenâb-ı Hak lütf u kereminden o zaman hakkını isteyen şahsa diyecekmiş ki:

“Ey kulum başını kaldır bakalım.”

Çünkü hesapta insanlar diz çökeceklermiş ve başları yerde duracakmış. Etrafa bakmak ne haddine! Korkudan başını kaldıramayacaklarmış.

“Ey kulum kaldır başını!” diyecekmiş, o da başını kaldıracaktı ki:

“Anam, eyvah, vay be!”

Karşıda bir de bakacakmış ki bir köşkler var ki yüksek, mücevherlerle, süslü, pürnûr. Aklı başından gidecekmiş, hesabı mesabı unuttacaktı, hayran kalacaktı;

“Bu köşkler kimin ya Rabbi?” diyecekmiş.

Cennetin köşklerini uzaktan görüyor;

“Bunlar peygamberlerin mi, şehitlerin mi?”

“Değil.” buyuracaktı.

Bu sahih bir hadîs-i şerîf. Bunu böyle uzun uzun anlatan hadîs-i şerîflerden ben aklımda kalan kelimelerle kırık dökük anlatıyorum.

“Bunlar peygamberlerin mi şehitlerin mi, kimin bu köşkler?”

Allahu Teâlâ hazretleri diyecekmiş ki:

“Bu köşkler bedelini, parasını kim verirse onun.”

Diyecekmiş ki:

“Yâ Rabbi, bu köşklere kim para yetiştirebilir yani bunların parasını ödemek mümkün mü?”

Zaten adamın yanında parası pulu mu olacak orada!

Yani semenini, bedelini verene verecek ama kim, kim verebilir bunu?

Allahu Teâlâ Hazretleri diyecekmiş ki:

“Sen verebilirsin bunun bedelini.”

“Yâ Rabbi, nasıl verebilirim?”

Diyecekmiş ki Allahu Teâlâ Hazretleri:

“Bu köşkler *ve'l-âfîne ani'n-nâsi*.⁶ ‘Kendilerine dünyada haksızlık yapmış kardeşlerini affeden, affedici müslümanlar’ için hazırlanmış. Sen de kardeşini affedersen bu köşkü senin olabilir.” diyecekmiş.

O da diyecekmiş ki:

“Affettim yâ Rabbi!”

Köşk şahane, hesaptan kurtuluyor, cenneteki köşk onun oluyor. O da, “Affettim yâ Rabbi!” deyip koşmaya başlayacakmış.

Allahu Teâlâ hazretleri diyecekmiş ki:

“Dur! Nereye gidiyorsun?”

“Yâ Rabbi köşkü vermedin mi? Köşküme gidiyorum?”

Allahu Teâlâ hazretleri diyecekmiş ki:

“Bak sen o kardeşini affettiğin için o da cehenneme düşmekten kurtuldu. Şimdi o da cennete gidecek. Hadi tut onun elinden de cennete beraber gidin.” diyecekmiş.

---

⁶ 3/Âl-i İmrân, 134. وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ

O da Allah'ın emri ile kardeşinin elini tutup cennete gidecekmiş.

Şimdi Peygamber Efendimiz bunu anlatıyor da diyor ki:

h. Kardeşleri Birbirleriyle Barıştırın

“Ey insanlar! Allah'tan korkun ve kardeşlerinizin arasındaki ihtilafları düzeltmeye, kardeşleri birbirleri ile barıştırmaya çalışın. Bakın görün ki Allah bile mahkeme-i kübrâda iki müslümanı nasıl barıştırıyor. Allah nasıl barıştırıyor görüyor musunuz? İşte siz de böyle barıştırmaya çalışın.” diye oradan bunları anlattıktan sonra Peygamber Efendimiz böyle bir nasihat etmiş.

Onun için tabii dün de tesadüfen “dargın olmamak, dargınların barışması” geldi. Ben bunları planlı, tasarımlı düşünerek kendi kendime kulis yaparak filan çıkartıyor değilim. Biliyorsunuz, görüyorsunuz, böyle bir şey yapılmasın diye burada sayfayı açtırıyorum, Allah bunları denk getiriyor bize. Allah demek ki sizin Allah sevgisini kazanmanızı istiyor ki yaptığınız zaman Allah'ın ve Resulü'nün

sizi seveceği şeyleri okutturuyor bana. Kuradan o çıkıyor.

Demek ki dargın iseniz dargınlıkların barışılmasını istiyor ki [Allah kurada bu hadisler çıkıyor.] Çünkü bir avuç müslümanız şu dünya üzerinde. Zulüm çeken bir avuç müslümanız. Bir de birbirinizle kısır çekişmeler içinde olmayın, dargın durmayın, barışın, diyor. Dün onu dedi [düski hadis dersinde], bugün de arayı ıslah etme konusu geldi. Bu dünya hayatının önemli olmadığı konusu geldi. Bu kronların, markların, dolarların, evlerin, markların önemli olmadığı konusu geldi. Peygamber Efendimiz'in bunlara hiç önem vermediğini öğrendik. Âli Muhammed'den isek biz de çünkü *âlu [Muhammedin]küllü takıyyin*. "Her mütteki insan benim âlimden sayılır." diye de bir rivayet var.⁷

Bize de dünya gerekmez. Mâsiva gerekmez, dünya gerekmez. Bize de âhiret gerekir, bizim de asıl kazanmamız gereken yer, âhiretteki yerdir. Âhirette köşk elde etmeye çalışmalıyız. Bu dünyada haramla ev yapıp da

---

⁷ Ramuz, 17.

âhirette cehenneme girmek akıl kârı değildir. Haramdan kazanıp âhirette ceza yemek akıl kârı değildir. Eğer şimdiye kadar hatalı bir şeyler yapılmışsa yapılacak olan şey tevbe etmektir, Cenâb-ı Hakk'tan af dilemektir. Gözyaşı dökmektir, kul haklarını ödemektir.

Bundan sonraki hayatta dikkatli bir şekilde yaşayalım, hepimiz kendimize dikkat edelim. Nefsimizi biliyoruz, nefsin oyunlarını biliyoruz. Şeytanı biliyoruz, nasıl aldattığını, insanları parmağında nasıl oynattığını biliyoruz. Nasıl avucuna aldığı, nasıl pençeyi geçirdiği zaman nasıl bir canavar gibi kötü yerlere çektiğini görüyoruz. Oradan o bilgilerden faydalanarak anlamsız, lüzumsuz, haksız, yersiz yurtsuz çekişmeleri bırakalım. Cenâb-ı Hakk'a güzel kulluk edelim, rızasını kazanalım, huzuruna sevdiği razı olduğu kul olarak varmaya gayret edelim.

Allah bizi muvaffak eylesin, tevfikini refik eylesin. Huzuruna sevdiği kul olarak varmayı nasip eylesin, cennetiyle cemaliyle cümlemizi müşerref eylesin. Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin. Burada böyle

topladığı gibi cennette de buluştursun. Cema-
li ile cümlemizin müşerref eylesin.

el-Fatiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN
13 Cemâziye'l-Âhir 1421 / 13.09.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak
için tıklayınız.](#)

